

Cuvânt pastoral la Sărbătoarea Nașterii Domnului

† IRINEU,

PRIN HARUL LUI DUMNEZEU
ARHIEPISCOP AL ALBA IULIEI

*Cinstitului nostru cler, cinului monahal și bine-credincioșilor creștini
din Eparhia noastră, har și pace de la Dumnezeu,
iar de la noi, părintească binecuvântare!*

Iubiți fii duhovnicești,

Cu negrăită bucurie sufletească, toată creștinătatea, de la un capăt la altul al pământului, sărbătorește astăzi evenimentul mântuitor al Nașterii Domnului. Ca o Mamă duhovnicească, Sfânta noastră Biserică dreptmăritoare, în armonioasele ei cântări, ne îndeamnă, așa cum i-a îndemnat, veacuri de-a rândul, pe moșii și strămoșii noștri: „Hristos Se naște, slăviți-L! Hristos din ceruri, întâmpinați-L!”. Aceasta este o chemare de a răspunde cu iubire lui Hristos, Iubirea divină coborâtă pe pământ, pentru ca, „îndreptățiți fiind prin harul Său, să devenim moștenitori ai vieții veșnice” (Tit 3, 7).

Venirea Mântuitorului la noi este asemănată cu răsăritul soarelui, care, înlăturând întunericul nopții, aduce lumină și viață întregii făpturi. De aceea, praznicul luminos al Nașterii Domnului, de care avem parte în fiecare an, este o veste minunată și cutremurătoare pentru minte și pentru inimă. Mesia Cel așteptat, „Cel mult dorit”, născut din Tatăl, mai înainte de veci, ia trup omenesc, Se naște pe pământ, „pentru ca lumea să se mântuiască prin El” (In. 3, 17). Acest lucru l-a înțeles Dreptul Iosif, care a făcut din viața sa o jertfă curată și o slujire devotată tainei Întropării Fiului lui Dumnezeu.

Dreptmăritori creștini,

Fiul lui Dumnezeu trebuia să pătrundă în umanitate printr-o familie, în sânul căreia Dreptul Iosif avea menirea de a fi tată ocrotitor al lui Iisus și cast logodnic

al Fecioarei Maria. Când a aflat că logodnica lui era însărcinată, „Iosif, bărbatul ei, drept fiind și nevrând s-o dea el în vileag, a vrut s-o lase pe ascuns” (Mt. 1, 19). Fiind bun, cuviincios, atent cu ea, nelăsându-se stăpânit de ură și gelozie, Iosif nu o învinuiește, nu o judecă în sinea lui și nu o ceartă. Prefera mai degrabă să fie el acuzat că a părăsit-o, decât să facă să planeze vreo bănuială asupra aceleia pe care o respecta, sau să-i cauzeze ei rușine publică.

În acest moment dramatic, Dumnezeu a trimis lui Iosif un mesager cereser pentru a-i confirma cele spuse de către Fecioara Maria și a-i deschide o altă cale de ascultare. Arătându-i-se în vis, îngerul îi zice: „Iosife, fiul lui David, nu te teme s-o iei pe Maria drept femeia ta, fiindcă ceea ce s-a zămislit într-înșea este de la Duhul Sfânt; ea va naște Fiu, Căruia tu Îi vei pune numele Iisus, căci El va mântui pe poporul Său de păcatele lor” (Mt. 1, 20-21). Pentru că Iosif este „fiul lui David”, trebuie să-I fie tată pământesc Pruncului divin, trebuie să-I asigure lui Iisus descendența pe linie paternă din regele David. Îngerul Gavriil îl încurajează să înlăture frica și neliniștea din sufletul său, descoperindu-i adevărul că Maria este o logodnică fidelă pe care o poate lua în casa lui, având și ea, ca el, o misiune dumnezeiască.

Cunoscând voia lui Dumnezeu, Iosif acceptă taina cu credință și în tăcere, punându-se în slujba realizării planului divin. El se decide s-o ia la el pe „cea plină de har și binecuvântată între femei” (Lc. 1, 28), acceptând astfel misiunea încredințată și asumându-și pe deplin toate îndatoririle de soț fidel al Fecioarei și de tată ocrotitor al lui Iisus. Sfântul Ioan Gură de Aur ne arată că Iosif, din momentul în care a înțeles voința lui Dumnezeu, „nu s-a mai gândit s-o lase pe Preacurata, ci a ținut-o și a slujit întregii iconomii a Întrupării Domnului”. De acum înainte, inima, mintea și trupul său sunt adevărate instrumente prin care Cel Preaînalt va împlini planul Său de mântuire, în cadrul căruia Iosif are un rol precis.

În Betleem, Dreptul Iosif este unicul martor al nașterii miraculoase a lui Iisus, contemplând cu uimire fața Pruncului divin, ghemuit la sânul iubitor al Mamei Sale neprihănite. Smeritul bătrân are fericirea de a-L legăna cu brațele sale tremurânde, ridicându-L cu acestea spre sfântă sărutare. Lui Iosif i se cere să renunțe a avea copii pe cale naturală, pentru a putea deveni părinte pământesc al Aceluia prin Care toți oamenii vor putea deveni fii ai lui Dumnezeu-Tatăl (cf. Gal. 3, 26). Cu siguranță, el L-a deprins pe Copilul divin cu meseria dulgheriei și s-a îngrijit de buna creștere și formare ale Acestuia, în Nazaretul Galileii. Nu ne îndoim că în personalitatea lui Hristos, „fiul teslarului” (Mt. 13, 55), a rămas imprimată figura blândă și protectoare a lui Iosif, căruia „Domnul în pământeasca-I copilărie i Se supunea și asculta de el ca de un tată”, precum afirmă Sfântul Nicodim Aghioritul.

Dreptul Iosif este o oglindă a virtuților, pentru că în trăirea sa strălucesc: credința lui Avraam, ascultarea lui Isaac, răbdarea lui Iacov, neprihănirea lui Iosif

ÎPS Dr. Irineu Pop

din Egipt, tăria lui Moise, smerenia lui David și înțelepciunea lui Solomon. El și-a asumat cu fermitate jertfa interioară, fiind un om de mare integritate, o persoană sensibilă la călăuzirea lui Dumnezeu și doritoare să-I facă voia, indiferent de consecințe. Bătrânul Iosif, pe care o cântare liturgică îl numește „văzător al tainei celei înfricoșătoare”, este încununat cu inocență, discreție, corectitudine, delicatețe și stăpânire de sine. De la virtuosul tâmplar primim pildă și îndemn de a asculta de Ziditorul nostru și de a ne pune la dispoziția lui Hristos, Care, ca *Om adevărat*, înțelege experiențele și luptele noastre (cf. Evr. 4, 15), iar ca *Dumnezeu adevărat*, are puterea să ne ofere ajutorul Său și iertarea păcatelor (cf. Col. 2, 13).

Iubiți credincioși,

Pe măsură ce înaintăm prin veacuri, tot mai mulți dintre oameni trăiesc fără Dumnezeu și „nu se supun Evangheliei Domnului nostru Iisus” (II Tes. 1, 8). Se răspândește pretutindeni eroarea ateismului teoretic și practic, și se ridică noi idoli, în fața cărora omenirea se prosternă în adorație. Aceștia sunt: plăcerea, banii, orgoliul, lăcomia, necurăția, prestigiul și sacrilegiul. În acest timp, egoismul face dure și insensibile inimile oamenilor, ura se dezlănțuie ca un foc mistuitor, iar războaiele se înmulțesc. Dar să nu ne înfricoșăm, fiindcă Mântuitorul nostru, născut în Betleem, este încă prezent printre noi, cu harul și cu puterea Sa. El „este același ieri și azi și în veci” (Evr. 13, 8).

Să ne amintim mereu că Iosif cel smerit și drept a încercat să facă mai primitoare peștera înghețată și să transforme ieslea cea săracă într-un leagăn cald și primitiv. Urmând exemplul său de iubire și de ascultare, se cuvine să-L adorăm pe Hristos Care „S-a arătat în trup” (I Tim. 3, 16), S-a făcut Om, de dragul nostru. El a venit să aducă ușurare oricărei oprimări și să facă să coboare roua așteptată asupra pustiului înghețat al lumii degradate. În ciuda tensiunilor și durerilor de pe acest pământ, să nu încetăm a nădăjdui în Dumnezeul Întrupat și Atotputernic, „Cel Ce este, Cel Ce era și Cel Ce vine” (Apoc. 1, 8). Fie ca El să ne dăruiască tuturor, în Anul 2016 și întotdeauna, iertare de păcate, ocrotire, sănătate și mântuire!

Al vostru către Hristos Domnul rugător,

† IRINEU,

Arhiepiscop al Alba Iuliei